

p/ccolo

หากชีวิตมอบโอกาสสุดท้ายให้พบกับอีกครั้ง
คนที่คุณอยากพบคือใคร

さ
よ
な
ら
の
向
う
側

Haruki Shimizu
Goodbye, My Dear

แต่คุณที่คิดถึง
ครั้งหนึ่งของปาฏิหาริย์

ธนัญ พาสแน แปล

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

แต่คุณที่คิดถึง ครั้งหนึ่งของปาทิหารีย์

さよならの向う側

ชิมิชิ ฮารุกิ

เนียน

ธัญญะ พลแสน

แปะ

“แล้วอย่าเอาแต่เล่นเกม ให้ออกกำลังกายบ้าง
แล้วก็เรื่องเรียนด้วยนะ ต้องอ่านหนังสือเยอะๆ นะลูก”

-ชิมิชิ ฮารุกิ

การอ่านดีราทุกะให้กำลังใจ

แต่คุณที่คิดถึง ครั้งหนึ่งของป้าหิรีย

さよならの向う側

piccolo

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

SAYONARA NO MUKOUGAWA by Haruki Shimizu

© 2021 Haruki Shimizu

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2021 by MICRO MAGAZINE, INC.

Thai translation rights in Thailand arranged with MICRO MAGAZINE, INC.
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8225-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ สุนิษา แซ่สง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ่น • ศิลปกรรมปก กุณศิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, ปริญดา ล้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

‘คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ’

คงไม่มีใครนึกถึงความตายของตัวเองกันหรอก แต่เมื่อชีวิตจบลง ความหวัง โอกาส และความฝันก็สูญสลายไม่ต่างจากเก้าอี้กระดูกที่มอดไหม้ แต่หากในความสิ้นหวังนั้นยังมีโอกาสเล็กๆ ซ่อนอยู่ คุณจะใช้ออกาสนั้นสร้างช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตอย่างไร

“คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ” คือประโยคแห่งความหวังและเป็นโอกาสเพียงครั้งเดียวที่จะทำให้ห้วงสุดท้ายของชีวิตเต็มไปด้วยรอยยิ้มและเคลียร์เรื่องค้างคาใจก่อนจะลาจากอย่างแท้จริง โดยโอกาสสุดท้ายนี้มีชื่อว่า “การพบพานครั้งสุดท้าย”

แต่มี “กฎ” ของการพบพานครั้งสุดท้ายอยู่! เป็นข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคก่อนโตขีดขวางความสุขสุดท้ายของผู้ล่วงลับ กฎที่ว่านั้นคือ “เหล่าดวงวิญญาณจะได้รับโอกาสไปพบกับคนที่อยากเจอในโลกใบเดิม โดยมีเวลา 24 ชั่วโมง แต่คนที่ คุณจะไปพบนั้น ต้องเป็นคนที่ยังไม่รู้ว่า คุณตายไปแล้ว”

แล้วอย่างนี้ ดวงวิญญาณจะไปพบคนที่รักได้อย่างไร ในเมื่อคนที่พวกเขารักต่างก็รู้ว่าพวกเขาตายจากไปแล้ว

แม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะเริ่มต้นเรื่องราวด้วย “ความตาย” แต่กลับเป็นความตายที่ช่วยจุดแสงสว่างให้มองเห็นแง่มุมของทุกความสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็น

...การลาจากอย่างวางใจของคุณแม่ถึงลูกน้อย

...การลาจากที่ช่วยปลดล็อกเรื่องทุกข์ที่มีมานานของลูกชาย
ผู้ไม่เข้าใจพ่อ

...การลาจากที่เต็มไปด้วยความหวังใยที่มาอย่างไม่ทันตั้งตัว

...และการลาจากที่เติมเต็มความฝันสุดท้ายของเด็กสาว

เพราะนี่คือเรื่องราวการลาจากที่สวยงาม ซึ่งไม่เพียงแต่เรียกน้ำตา
แต่จะเรียกรอยยิ้มในท้ายที่สุด ณ อีกฟากฝั่งของการบอกลา

p/coco

สารบัญ

เรื่องราวที่ 1	ฮีโร่	1
เรื่องราวที่ 2	ลูกชายผู้ไม่เอาไหน	44
เรื่องราวที่ 3	คุณผู้เอาแต่ใจ	78
เรื่องราวที่ 4	อีกฟากฝั่งของการบอกลา	106
เรื่องราวสุดท้าย	ช่วงเวลาอันยาวนาน	156
ส่งท้ายจากผู้แปล		179
เกี่ยวกับผู้เขียน		180
เกี่ยวกับผู้แปล		181

แนะนำตัวละคร

ชากราบะ อายาโกะ

ยามาวากิ ฮิโรกาซุ

อิเซยะ โคตะโร่

คางุระ มิซากิ

ทานิงุจิ เคนจิ

ครูสอนวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมต้น

ผู้ชื่นชอบสุราและภาพยนตร์สัตว์ประหลาด

ชอบเดินเล่นและนอนกลางวัน

ศิลปิน นักร้องนำวง “เปเปอร์แบ็ก”

บุรุษไปรษณีย์

เรื่องราวที่ 1

ฮโร

“คนที่คุณอยากพบเป็นครั้งสุดท้ายคือใครครับ”

เมื่อซาคุราบะ อายาโกะ ตื่นจากการหลับไหล ชายซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าก็เอ่ยเช่นนั้น

อายาโกะไม่ตอบคำถามนี้ พุดให้ชัดคือเธอตอบไม่ถูก เพราะแค่เรียบเรียงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้นก็เต็มกลืนแล้ว

“รู้ไหมครับว่าที่นี่คือที่ไหน”

อาจเพราะตระหนักได้ทันทีว่าอายาโกะรู้สึกอย่างไร ชายผู้นั้นจึงเปลี่ยนคำถามใหม่ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเช่นเดิม อายาโกะมองไปรอบๆ ตรงหน้าเป็นพื้นที่สีขาวนวลที่แผ่กว้าง ปราศจากสิ่งใดราวกับเป็นช่องว่างที่ปรากฏขึ้น ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่เคยเยี่ยมชมสถานที่แห่งนี้มาก่อน

ที่แห่งนี้มีเพียงอายาโกะกับชายผู้นั้นเพียงสองคน

และชายผู้นั้นก็เอ่ยคำตอบของคำถามเมื่อครู่ออกมา

“ที่นี่คือ ‘อีกฟากฝั่งของการบอกลา’ ครับ”

“อีกฟากฝั่งของการบอกลา...”

อายาโกะทำได้เพียงทวนคำพูด

“และผมคือ ‘ผู้นำทาง’ ของที่นี่”

“ผู้นำทาง...”

อายาโกะนึกคำพูดอื่นไม่ออก ทำได้เพียงทวนคำซ้ำ

เธอพยายามทำความเข้าใจด้วยการคิดทบทวน

ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่

อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวคืออะไร

และผู้นำทางคือ...

ทว่าเมื่อคิดมาถึงตรงนี้ เธอก็นึกเรื่องหนึ่งออก

“ฮะ ฉัน...”

สิ่งเดียวที่เข้าใจ ข้อเท็จจริงนั้นคือ —

“ฉันตายแล้วสินะ”

ผู้นำทางพยักหน้าช้า ๆ

“หลังจากที่คุณอายาโกะเสียชีวิต เวลาที่ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แล้วครับ และเหตุผลที่คุณอายาโกะมาอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าวแห่งนี้ เพราะคุณยังมี ‘การพบพานครั้งสุดท้าย’ อยู่ครับ”

อายาโกะเอียงคอ แสดงท่าทางไม่เข้าใจคำพูดของผู้นำทางที่อยู่ตรงหน้า

“...การพบพานครั้งสุดท้าย? เอ่อ ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วที่พูดว่า ‘อีกฟากฝั่งของการบอกกล่าว’ จ้ะ ‘ผู้นำทาง’ จ้ะ ฉันไม่เข้าใจเลย”

เมื่อเห็นอายาโกะมีท่าทีงุนงง ผู้นำทางก็สะดุ้งและรีบกำสรีระษะทันที

“ขอโทษครับ ผมรีบอธิบายเกินไปหน่อย ทั้งที่คิดประจักษ์ใจคือค่อย ๆ แนะนำอย่างละเอียดแท้ ๆ ขออภัยที่เสียมารยาทครับ”

พุดจบผู้นำทางก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าหน้าอกของเสื้อแจ็กเก็ต

อายาโกะระแวงจะวิ่งขึ้นมาแวบหนึ่งด้วยเกรงว่าเขาจะหนีบอะไรออกมา แต่สิ่งที่ผู้นำทางหนีบออกมาด้วยท่าทางยิ้มแย้มนั้นกลับเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึง

“พักกันสักครู่ดีกว่าครับ”

สิ่งนั้นคือกาแฟกระป๋อง แกมยังเป็นกาแฟกระป๋องสีเหลือง ยี่ห้อจอร์เจียร์ แม็กซ์คอฟฟี่ ซึ่งคนที่อาศัยในแถบคันโต โดยเฉพาะชิบะและอิบารากิคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“...ขอบคุณค่ะ”

เมื่อเปิดฝาดื่ม รสหวานก็แผ่ซ่านไปทั่วปาก ความหวานนี้เองที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแม็กซ์คอฟฟี่ เมื่ออายาโกะได้ดื่มรสชาติที่คุ้นเคยก็คล้ายจะกลับมาสงบสติได้อีกครั้ง

ในตอนนี้ เธอก็เริ่มเพ่งพินิจผู้นำทางที่อยู่ตรงหน้า กิริยาอ่อนโยน น้ำเสียงนุ่มนวล รูปร่างสูงโปร่ง หางตาตลกเล็กน้อย ดูใจดี ชวนให้รู้สึกว่าการเรียกผู้ทำหน้าที่นำทางวิญญาณว่า “ผู้นำทาง” ดูจะเหมาะสมกว่าคำว่า “ยมทูต”

จุดเด่นคงเป็นผมสีชาโพลนที่คล้ายจะเป็นสีเงิน แต่เมื่อมองไปที่ใบหน้าก็คิดว่าอายุคงอยู่ในวัย 30 ไม่แตกต่างจากเธอสักเท่าไร แต่อายาโกะไม่รู้ว่ผู้นำทางซึ่งอยู่ที่อีกฟากฝั่งของการบอกเล่านี้มีแนวคิดเรื่องอายุหรือไม่

ผู้นำทางดื่มแม็กซ์คอฟฟี่อีกหนึ่งก่อนจะเอ่ยกับอายาโกะ

“เป็นวาระสุดท้ายที่กล้าหาญมากครับ”

จู่ๆ ก็เอ่ยปากชม แต่อายาโกะไม่พอใจกับเรื่องนี้

“...กล้าหาญ พุดให้ถูกคือบ้าบิ่น ไม่สิ จะเรียกว่าบ้าฉันก็ไม่ถือหรอกนะ”

“บ๊าอะไรกันครับ ต้องเรียกว่าฮิโรถึงจะถูก”

“ฮิโรจันเหร...”

แม้อีกฝ่ายจะพูดว่าฮิโร แต่ในใจอายาโกะกลับไม่รู้สึกลับแบบนั้น วาระสุดท้ายไม่ได้ทำเพื่อผดุงความดีงามอย่างแรงกล้าแต่อย่างใด แค່ร่างกายขยับไปเอง ตอนนั้นเธอไม่แม้แต่จะคิดด้วยซ้ำจนกระทั่ง เสียวินาทีที่ความตายมาเยือน

สิ่งที่อายาโกะช่วยไว้คือลูกสุนัขที่พุ่งออกไปกลางถนน อีกทั้ง ยังไม่ใช่สุนัขที่เธอเลี้ยง เหตุการณ์เกิดขึ้นระหว่างทางที่เธอกลับจากการ ซื้อวัตถุดิบสำหรับทำอาหารมื้อเย็น จู่ๆ ลูกสุนัขซึ่งมีเด็กชายวัยประถม จูงเดินเล่นก็กระโจนออกไปบนถนนต่อหน้า เธอช่วยชีวิตลูกสุนัขจากรถบรรทุกที่แล่นมาได้ แต่ตัวเธอกลับเสียชีวิต

ท่ามกลางสติสัมปชัญญะที่เริ่มเลือนราง ภาพสุดท้ายที่อายาโกะ เห็นคือเด็กชายกำลังร้องไห้และลูกสุนัขตัวนั้น

ใบหน้าเพื่อนน้ำตาของเด็กชายซ้อนทับกับลูกชายสุดที่รัก

ซากุราบะ ยูตะ

เขาเพิ่งจะอายุสี่ขวบ อายาโกะจากโลกนั้นมาโดยที่ยังไม่ทัน ได้เห็นลูกชายสะพายกระเป๋านักเรียนด้วยซ้ำ ลูกชายที่อยู่กับฮิโรทาเกะ สามีของเธอ—

“...ขอบคุณค่ะ”

นี่คืออาหารมื้อสุดท้ายหรือเปล่า คงไม่ใช่หรอก อายาโกะ นึกพลางดื่มกาแฟจนหมด แต่ดูเหมือนกาแฟของผู้นำทางยังเหลือ เกินครึ่ง

“ดื่มช้ามากเลยนะค่ะ” อายาโกะเอ่ย

“จะเรียกว่าช้าก็ไม่เชิงครับ” ผู้นำทางตอบแล้วยกกาแฟกระป๋อง

ขึ้นดื่มอีกครั้ง “ผมกำลังดื่มด่ำกับรสชาติ”

เมื่อได้ยืนแบบนี้ อายาโกะซึ่งดื่มรวดเดียวหมดจึงอายอย่างบอกไม่ถูก แม้ว่าเธอจะไม่ได้ทำอะไรผิดก็ตาม

“อา วันนี้ก็อร่อยเหมือนเดิม”

ผู้นำทางพูดขึ้นหลังดื่มกาแฟอีกสุดท้ายหมด คำว่าวันนี้ทำให้อายาโกะสะกิดใจเล็กน้อย เธอรับรู้ได้ว่าผู้นำทางชอบแม็กชีคอฟฟี่มาก

“เราพักกันแล้ว ตอนนี้อย่าจะเล่าเรื่อง ‘การพบพานครั้งสุดท้าย’ ที่พูดถึงเมื่อครู่ได้หรือยังคะ”

ผู้นำทางแสดงท่าทางประหลาดใจเมื่อเห็นอายาโกะเอ่ยถามอย่างใจเย็น

“คุณอายาโกะตั้งสติได้เร็ว น่าดูเลยนะครับ คนที่มาเยือนที่แห่งนี้โดยมากจะตกใจจนร้องไห้ไม่หยุดมากกว่า”

“นั่นหรอ”

“ครับ บางคนยอมรับความตายของตัวเองไม่ได้จึงมาโวยวายใส่ผม บางคนเดือดดาลจนขว้างกาแฟกระป๋องทิ้งก็มี”

ผู้นำทางอธิบาย อายาโกะพยักหน้าเล็กน้อยแล้วพูดว่า

“อืม ฉันเข้าใจความรู้สึกนั้นค่ะ ท่าทางของฉันเหมือนจะสงบ แต่ก็ยังตกใจอยู่ดี”

อายาโกะพูดตามตรง แต่ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเธอยอมรับได้แล้ว

“...แต่ว่านะ ถึงความตายจะน่ากลัว แต่พอความตายมาเยือนก็ไม่น่ากลัวมากขนาดนั้น มันก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรอ เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ กันี่ไง เหมือนการวิ่งแข่งในงานกีฬาสิ ก่อนแข่งหัวใจจะเต้นระรัว แต่พอเสียงนกหวีดดังและเริ่มออกวิ่งก็ไม่มีอะไรอีกต่อไป ขนาดที่ว่าพอจบการแข่งขันยังมีเวลาเหลือเพื่อในการตามหาพ่อแม่ที่มา

ให้กำลังใจได้เลย”

“คุณอาयाโกะมีเหตุผลมากเลยนะครับ”

“เห็นแบบนี้ฉันก็เป็นครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมต้นนะ”

“มิน่าล่ะ ผมถึงรู้สึกว่าคุณอธิบายของคุณเข้าใจง่าย”

แม้จะพยายามอธิบายอย่างใจเย็น แต่เมื่อความคิดจมอยู่กับข้อเท็จจริงที่ว่าตัวเองตายไปแล้ว อายาโกะก็รู้สึกหงุดหงิดใจพร้อมกับแตกสลายภายในไม่กี่นาที บางทีเธออาจพยายามแยกแยะความคิดของตัวเองเพื่อจะได้ไม่คิดถึงเรื่องนี้ ไม่คิดเลยว่าจู่ๆ ตัวเองจะลงเอยแบบนี้

ทั้งๆ ที่เธอตั้งใจใช้ชีวิตอย่างจริงจังมาตลอด สมัยเรียนก็ตั้งใจเรียนตามสมควร ทุ่มเทกับการศึกษา ทำงานพิเศษหาค่าเทอมเพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อแม่ หลังเรียนจบคณะศึกษาศาสตร์จากมหาวิทยาลัย เธอก็เป็นครูอย่างที่ตั้งใจไว้จนผ่านมาแปดปี เธอทำงานหนักและเริ่มมีความสุขกับการทำงานสักที ชีวิตส่วนตัวก็ไปได้สวย เธอแต่งงานกับฮิโรทาคะมาได้ห้าปีแล้ว เราเจอกันในชมรมดาราศาสตร์สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่จู่ๆ กลับต้องจบชีวิตลง ไม่คิดเลยว่าตนเองต้องมาลงเอยแบบนี้

เป็นช่วงเวลา 30 ปีอันแสนสั้นเหลือเกิน

โดยฉากสุดท้ายของชีวิตคือการช่วยลูกสุนัขจนเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน—

ยังไม่ทันได้บอกลาสามีกับลูกเลย

“...นี่ คุณผู้นำทางคะ”

อายาโกะเอื่อยเหมือนต้องการขจัดความรู้สึกปั่นป่วนในจิตใจตอนนี้อาจจะฝัน แต่ถ้ามองไปข้างหน้าคงรู้สึกสบายกว่า อย่างเวลา

ปั่นจักรยาน หากวางเท้าบนพื้นไม่ได้ก็ให้เคลื่อนไปข้างหน้าซึ่งนั่นคงดีกว่าการหยุดอยู่เฉยๆ อายาโกะพยายามบอกตัวเองแบบนั้น

ที่สำคัญ ตอนนี่ยังมีความหวังเล็กๆ นั่นคือคำว่า “การพบพานครั้งสุดท้าย” ที่ผู้นำทางพูดถึง

ถ้าหมายความว่าตามนั้นจริง แสดงว่าเธอจะได้เจอใครบางคนอีกครั้ง อาจจะได้เจอยูตะและฮิโรทากะ เหตุผลที่เธอเร่งให้ผู้นำทางอธิบายต่อ เป็นเพียงความพยายามที่จะยึดเกาะความหวังนั้นไว้ ได้โปรดอย่าดับแสงสว่างที่ส่องอยู่ปลายทางนั้นเลย —

“...ช่วยอธิบายเรื่องการพบพานครั้งสุดท้ายได้ไหมคะ”

อายาโกะพูด ผู้นำทางจึงพยักหน้าตอบ

“การพบพานครั้งสุดท้ายคือ ผู้คนที่เสียชีวิตแล้วจะเดินทางมายังอีกฟากฝั่งของการบอกเล่าแห่งนี้และได้รับโอกาสให้พบคนจากโลกใบเดิมเป็นเวลา 24 ชั่วโมง นั่นหมายความว่าคุณอายาโกะจะมีเวลาหนึ่งวันเต็ม”

“ได้เจออีกครั้ง...ตั้งหนึ่งวัน...”

แสงแห่งความหวังส่องสว่างมากยิ่งขึ้น ไม่ผิดจากที่คาดไว้ มิน่าข้ายังมีเวลามากกว่าที่คิด ใบหน้าของยูตะและฮิโรทากะผุดขึ้นมาในใจของอายาโกะอีกครั้ง

“ครับ คนอื่นจะรับรู้ถึงการมีอยู่ของคุณอายาโกะ พูดคุยและสัมผัสตัวได้ รูปลักษณ์ที่เห็นจะไม่ต่างจากเมื่อครั้งยังมีชีวิตครับ”

แต่แล้วสีหน้าของผู้นำทางที่พูดจาล่องแคล่วจนถึงตอนนี้ก็กลับดูหม่นหมอง

“...เพียงแต่มันมีกฎอยู่ครับ”

เมื่อได้ยินประโยคนี้อัน แสงที่ส่องสว่างอยู่ในใจอายาโกะก็สั่นไหว

เล็กน้อย

“คนที่ไปพบได้ในโลกใบเดิม ‘มีเพียงคนที่ไม่รู้ว่าคุณอายุเยอะแล้วเท่านั้น’ ครับ”

แล้วแสงแห่งความหวังก็ดับลง

“...จะเป็นไปได้หรือ เพราะฉันตายมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว แน่ชัวร์ว่างานศพก็เสร็จสิ้นแล้วใช่ไหมละ ดังนั้นต่อให้มีเวลากลับไปพบพานครั้งสุดท้ายในโลกใบเดิม ก็แทบจะเจอใครไม่ได้แล้วไม่ใช่หรือ ทั้งครอบครัว เพื่อนสนิท หรือแม้แต่คนรู้จัก”

ผู้นำทางได้แต่ก้มศีรษะขอภัยเมื่อได้ยินคำพูดของเธอ อายาโกะยังคงพูดต่อโดยไม่เก็บซ่อนอารมณ์ครุ่น

“...พระเจ้าจะใจร้ายไปถึงไหน ทำไม่ถึงไม่ให้เจอคนที่อยากเจอถึงกลับไปได้แต่เจอคนสำคัญที่ตัวเองอยากเจอจริงๆ ไม่ได้ แล้วจะมีประโยชน์อะไร”

“...จริงอย่างที่ฉันพูดครับ ผมขอโทษ”

สีหน้าของผู้นำทางดูซับซ้อน เป็นสีหน้าที่ดูเหมือนกำลังขอโทษแทนใครบางคน ในขณะเดียวกันก็คล้ายสะกดกลืนความโกรธเอาไว้

เมื่อเห็นสีหน้านั้น อายาโกะจึงเข้าใจว่าผู้นำทางไม่ได้เป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์แสนโหดร้ายนี้ มันก็แค่เป็นเช่นนั้นเอง เป็นเหมือนกฎเกณฑ์ของโลกใบนี้ที่เราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมรับและทำความเข้าใจ

“ถามว่าทำไมถึงมีกฎแบบนี้...”

อาจเป็นเพราะต้องการปลอบใจ ผู้นำทางจึงเริ่มอธิบาย

“มนุษย์จะตายสองครั้ง ครั้งแรกคือตายในโลกมนุษย์ และอีกครั้งคือตอนที่ถูกลืม คุณเคยได้ยินคำพูดนี้ไหมครับ”

“...เหมือนเคยได้ยินคำพูดทำนองนี้อยู่ล่ะ”

“คำพูดนี้ตรงประเด็นอย่างยิ่งครับ เนื่องจากตอนนี้คุณอายาโกะ เป็นเพียงตัวตอนที่เลื่อนราง ไร้ซึ่งกายเนื้อบนโลกของคนเป็น และรูปลักษณะของคุณถูกรักษาไว้อย่างหมั่นหมั่นด้วยความทรงจำและการรับรู้ของผู้อื่น ด้วยเหตุนี้ หากคนที่รู้เรื่องการเสียชีวิตของคุณอายาโกะ ได้พบกับคุณอายาโกะที่น่าจะตายไปแล้ว พวกเขาจะรู้สึกว้าว ‘เป็นไปได้ที่คนอายาโกะจะยังมีตัวตนอยู่!’ และในช่วงเวลานั้นความทรงจำ และการรับรู้ของผู้คนจะเกิดความคลาดเคลื่อน ส่งผลให้คุณอายาโกะ ไม่อาจรักษารูปลักษณะในโลกของคนเป็นได้อีกต่อไปครับ”

“...นั่นหมายความว่า ถ้าเจอคนที่รู้ว่าฉันตายแล้วอย่างเช่น ครอบครัว วิญญาณที่นั่นร่างของฉันก็จะหายไปจากโลกของคนเป็นทันที และถูกบังคับให้กลับมาที่นั่นแหละ”

“นั่นสิครับ อันที่จริงเคยมีคนฝันไปเจอคนที่รู้ว่าตัวเองตายแล้วเหมือนกัน และนั่นก็ทำให้ตัวเขาหายไปนพริบตา”

“...แบบนี้ก็เหมือนกับการถูกมองว่าเป็นวิญญาณไม่ใช่เหรอ เหมือนเรื่องลึกลับ”

“ถูกต้องครับ”

“อย่างนั้นเอง...”

เมื่อได้ฟังเช่นนั้น อายาโกะก็เริ่มเข้าใจข้อสงสัยต่างๆ ที่ตัวเองมีอยู่ หากคนที่ตายไปแล้วได้เจอกับคนในโลกของคนเป็น นั่นคง

กลายเป็นปัญหาใหญ่ แต่หากทำตามกฎของการพบพานครั้งสุดท้าย ซึ่งถูกกำหนดไว้ก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เหตุผลที่ไม่เกิดปัญหาใหญ่บนโลกของคนเป็นก็เพราะกฎนี้มีข้อจำกัดว่าเธอจะพบได้แค่คนที่ยังไม่รู้ว่าเธอตายไปแล้วเท่านั้น ส่วนกรณีที่ปรากฏตัวแล้วชั่ววูบแล้วหายไบก็น่าอธิบายได้ด้วยเหตุผลนี้เช่นกัน เหมือนเรื่องที่มีักได้ยินบ่อย ๆ อย่างเช่นเห็นคนญี่ปุ่นเสียชีวิตไปแล้วยืนอยู่ข้างหมอน

แม้ว่าอายาโกะจะไม่ชอบการแบ่งแยกด้วยกฎเกณฑ์ง่าย ๆ เช่นการบอกว่าเธอเป็นสายวิทยาศาสตร์ แต่เมื่อมีตรรกะที่ดูสมเหตุสมผล เธอก็เริ่มเชื่อเรื่องราวทั้งหมดนี้ ตั้งแต่อีกฟากฝั่งของการบอกลาไปจนถึงการพบพานครั้งสุดท้าย ความรู้สึกนี้คล้ายกับตอนเห็นทางเกยขึ้นลดราคาแล้วคนขายอธิบายว่า “จริงๆ แล้วมีตำหนิซ่อนอยู่” ซึ่งนั่นทำให้เธอเข้าใจและยอมรับได้ การพูดถึงข้อเสียอย่างชัดเจนทำให้ตัดสินใจซื้อได้อย่างวางใจ

“แต่ หากเป็นอย่างนั้น...”

ก็คงมองไม่เห็นจุดหมายปลายทาง

“...แล้วฉันจะไปพบใครเป็นครั้งสุดท้ายดีล่ะ”

ครอบครัว ญาติพี่น้อง ไปจนถึงเพื่อนสนิท ทุกคนน่าจะรู้ข่าวการเสียชีวิตแล้ว แน่หนอนว่าฉันไม่คิดจะไปเจอคนที่ไม่แม้แต่จะแจ้งข่าวงานศพ แถมอีกฝ่ายก็คงลำบากใจถ้าฉันไปหา

มีคนที่อยากพบ

แต่ไม่อาจไปพบคนสำคัญเหล่านั้นได้

ดังนั้นฉันต้องนึกถึงใครอื่นอีกสักคน

อายาโกะพยายามคิด นึกถึงคนที่อยู่ในความทรงจำ

คนที่ฉันอยากเจอ —

“...ฉันอยากเจอคนในครอบครัวจริงๆ”

นั่นคือสิ่งเดียวที่อายาโกะนึกออก

โดยเฉพาะคนที่เธอหวังอย่างยูตะ ลูกชายที่เพิ่งจะสี่ขวบ เป็นวัยที่ต้องการความรักและความเอาใจใส่มากที่สุด สำหรับอายาโกะ ยูตะสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

เมื่อเห็นท่าทีของอายาโกะ ผู้นำทางก็ยื่นข้อเสนอให้เรื่องหนึ่ง

“สถานการณ์ที่ต้องหลีกเลี่ยงที่สุดคือจะให้อีกฝ่ายรู้ไม่ได้ว่า คุณอายาโกะยังอยู่บนโลกใบนั้น ดังนั้นหากปลอมตัวไม่ไหวได้ ก็อาจจะไปพบได้ครับ...”

“...ถึงจะปลอมตัว แต่ถ้าฉันไม่เปิดเผยตัวเองก็ไม่มีประโยชน์ ถ้าแสร้งทำเป็นคนอื่น ฉันก็กอดยูตะด้วยมือของตัวเองไม่ได้ ถูกไหม ฉันยังไม่ได้เอยคำลากับเด็กคนนั้นเลย...”

“...ยูตะคือเด็กคนนั้นสินะครับ”

“คุณน่าจะรู้เรื่องครอบครัวของฉันอยู่แล้วนี่”

“ครับ ผมพอจะรู้ข้อมูลเบื้องต้นของคนที่มาเยือนที่นี่...”

“...ก่อนที่เขาจะเกิด ความจริงแล้วฉันอยากใช้ชื่อยูตะที่เขียนด้วยตัวอักษรยูที่แปลว่าความกล้าหาญ”

“อย่างนั้นหรือครับ ผมไม่มีข้อมูลมากขนาดนั้น”

“...แต่วินาทีที่เขาอยู่ในอ้อมกอด ความรู้สึกของฉันก็เปลี่ยนไป”

อายาโกะอยากให้ยูตะเป็นเด็กอ่อนโยน เป็นเด็กที่มีจิตใจดี และเข้าใจความเจ็บปวดของผู้อื่น เธอจึงเลือกใช้ตัวอักษรยูที่แปลว่าอ่อนโยนแทน เธออยากเลี้ยงเขาให้เป็นเด็กอ่อนโยนตามความหมายตัวอักษร แต่ก็มีเรื่องน่าห่วงอยู่ ยูตะเป็นเด็กที่แสดงความต้องการของตัวเองน้อย เด็กวัยเดียวกันมักเรียกร้องอยากทำนั่นทำนี่ ดื้อดึง

และเอาแต่ใจ แต่ยูตะกลับไม่เป็นแบบนั้น พุดให้ชัดคือเขาไม่ค่อยสนใจเรื่องไหนเลยจนพ่อแม่อายาโกะเป็นห่วงที่บ้านเคยลองให้เขาไปเรียนว่ายน้ำ เรียนสนทนาภาษาอังกฤษ และเรียนเปียโน แต่เขากลับไม่สนใจ พอถามว่า “จะไปอีกไหม” เจ้าตัวก็ตอบแค่ว่า “ไม่เป็นไร” และไม่ไปอีกเลย

ไม่รู้ว่ายูตะไปจำมาจากไหน แต่ระยะหลังคำว่า “ไม่เป็นไร” กลายเป็นคำพูดติดปากของเขา และเป็นคำที่ใช้แสดงถึงการปฏิเสธเสมอ ดังนั้นทุกครั้งที่ยูตะพูดว่า “ไม่เป็นไร” ในใจของอายาโกะจะรู้สึกว่ามันเป็นไรที่ไหนกัน

“คนที่อยากเจอมีแค่ครอบครัวฉันแหละครับ...”

ผู้นำทางพิมพ์เช่นนั้น ไม่ได้เสนออะไรเลยเพื่อช่วยเหลืออย่างที่อายาโกะหวัง ด้วยเหตุนี้เธอจึงเฝ้าถามเรื่องหนึ่ง

“...ถ้าปลอมตัวไม่ให้อีกฝ่ายรู้ก็ทำได้ฉันแหละ สมมติว่าไม่ปรากฏตัวต่อหน้าครอบครัว แค่เฝ้ามองจากไกลๆ แบบนี้ยังถือว่าอยู่ในกฎไหมคะ”

แม้จะไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาก็ดีนัก แต่สิ่งที่อายาโกะนึกออกในตอนนี้มีเพียงเท่านี้

“ครับ หากการรับรู้ของอีกฝ่ายไม่เปลี่ยนแปลงก็ทำได้ครับ เพียงแต่ว่าถึงจะไม่ได้เจอกับใครเลย แต่เวลา 24 ชั่วโมงก็จะถูกนับทันทีที่กลับไปยังโลกของคนเป็นนะครับ และอย่างที่ผมพูดไปก่อนหน้านี้ ถ้ากลับไปยังโลกใบนั้นแล้วสภาพของคุณอายาโกะจะไม่ต่างอะไรจากครอบครัว ดังนั้นถึงจะไม่ใช่คนในครอบครัว แต่หากบังเอิญเจอคนที่รู้ว่าคุณอายาโกะตายแล้ว การพบพานครั้งสุดท้ายก็จะจบลงทันทีครับ”

หากเป็นแบบนี้ก็ไม่จำเป็นต้องกังวล

“ฉันยอมรับได้ค่ะ”

ฉันแค่อยากเจอครอบครัว

ต่อให้ไม่อาจเอ่ยคำร่ำลาเป็นครั้งสุดท้าย ฉันก็ยังอยากเห็น
ใบหน้านั้นอีกครั้ง

“เข้าใจแล้วครับ ฉันตกลงตามนี้ ส่วนคนที่จะพบจริง ๆ นั้น
กรุณาตัดสินใจให้แน่ชัดหลังจากกลับไปยังโลกของคนเป็นภายในเวลา
ที่กำหนดด้วยนะคะ”

แล้วผู้นำทางก็เอ่ยคำที่คล้ายตัดบท “ถ้างั้น...” ในที่สุดก็พร้อม
แล้วใช่ไหม แต่แล้วผู้นำทางก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ อายาโกะ
จินตนาการว่าเขาคงหยิบไอเท็มมหัศจรรย์อะไรสักอย่างเพื่อนำทางไปยัง
โลกของคนเป็น

แต่ความคาดหวังนั้นกลับถูกทรมศ

“จะพักเป็นครั้งสุดท้ายก่อนออกเดินทางไหมครับ”

ผู้นำทางหยิบแม็กซ์คอปฟี้ออกมาอีกครั้ง

“ฉันพักพอแล้ว รีบหน่อยเถอะ ฤกษ์ดีคือเลิกไอ้เฮ้นะ”

“แต่ข้าฯ ได้พร่ำเล่งามมะครับ”

“แต่น้ำขึ้นให้รีบตัก”

“ถึงอย่างนั้น หากรีบมากจะเสียงานครับ...”

“แต่ถ้าใส่ก่อนได้เปรียบนะค่ะ”

พอเห็นอีกฝ่ายไม่ยอมถอยแม้แต่ก้าวเดียว ผู้นำทางก็สงบคำ

“...ตกลงว่าคุณอายาโกะเป็นครูสอนวิทยาศาสตร์จริง ๆ
หรือครับ”

“ฉันถนัดภาษาญี่ปุ่นรองลงมาจากวิทยาศาสตร์ค่ะ”

พอได้ยินแบบนี้ ผู้นำทางก็คล้ายจะยกธงขาว เขาเก็บแม็กซีคอปฟีในกระเป๋าเสื้อ

หากมองในมุมมองของอายาโกะ ผู้นำทางคนนี้ไม่ใช่แค่สงบนิ่งแต่ถึงขั้นใช้ชีวิตเฉื่อยเฉื่อยเลยทีเดียว นั่นคงเพราะเขาดำรงอยู่ในพื้นที่ว่างเปล่าไร้สิ่งใด คล้ายจะลืมเลือนการไหลเวียนของห้วงเวลา และเธอก็สงสัยขึ้นมาอีกอย่าง ชายคนนี้ชอบรสหวานมากขนาดไหนกันนะ การดื่มแม็กซีคอปฟีสองกระป๋องติดกันเป็นหลักฐานยืนยันว่าเขาชอบรสหวานมาก

“ถ้าฉันคุณชากราบะ อายาโกะ กลับไปที่โลกของคนเป็นกันเถอะครับ”

ผู้นำทางตีดนิ้วอย่างสบายอารมณ์โดยไม่รับรู้ถึงความคิดของอายาโกะ ทันใดนั้นก็มีประตูปราภฏขึ้นบนพื้นที่ว่างเปล่า

เป็นประตูไม้ที่ดูเก่าแก่

ขนาดกว้างพอให้ผ่านได้ที่ละคน

หากดูจากรายนอกเหมือนจะไม่มีอะไรพิเศษ แต่รูปทรงของประตูที่ปรากฏขึ้นในพื้นที่สีขาวน่านม่นี่กลับมีอะไรบางอย่างที่ไม่สมมูลทำให้รู้สึกว้าวเรื่องราวในเทพนิยายหรืออะไรทำนองนั้นกำลังจะเริ่มตื้นขึ้น

“ต่อไปผมขอแนะนำทางครับ”

ผู้นำทางเอ่ยปากเชิญ แล้วอายาโกะก็เดินตรงไปที่ประตู

อายาโกะไม่ลังเลที่จะจับประตูแล้วก้าวขาเข้าไปข้างใน

วินาทีนั้นก็มีแสงสีขาวบริสุทธิ์ห่อหุ้มร่างของอายาโกะ —

แวบแรกเธอรู้สึกตาพร่าเพราะแสงแดด เมื่อแหงนหน้าก็เห็น
ท้องฟ้าสีคราม อีกทั้งพื้นดินที่มีรถกำลังสัมผัสยังได้กลิ้งบางอย่าง เป็น
กลิ้งดินและดอกทานตะวัน ได้ยินเสียงจักจั่นและเสียงคอมเพรสเซอร์
ของเครื่องปรับอากาศ

ไม่รู้ทำไม แต่ความรู้สึกเหล่านี้ก็ทำให้ฉันแน่ใจว่าได้กลับมา
ยังโลกของคนเป็นแล้ว ถึงอย่างนั้น ที่ไหนที่ไหน...

“อ๊ะ”

อายาโกะนึกคำตอบออกทันที เธอออกห่างจากหน้าต่างแล้วรีบ
ซ่อนตัว

— บ้านของฉัน

สวนนี้ด้วย ห้องนั่งเล่นอยู่ห่างแค่ปลายจมูก มีสถานที่ให้เลือก
เยอะแยะ แต่จู่ๆ คุณผู้นำทางกลับส่งฉันมายังที่แห่งนี้ ถ้าเกิดยูตะ
หรือสามีมาเห็นเข้าก็พังกันพอดี

ถ้าพลาดเพียงนิด ในสี่ยววินาทีต่อมาจะถูกส่งกลับไปยังพื้นที่
ว่างเปล่าในทันที จากนั้นต้องระวังให้ดี...

ฉันสูดหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ ไม่เป็นไร ก่อนอื่น
ต้องดูลาดเลา ระวังไว้หน่อยดีกว่า ฉันสังเกตภายในบ้านขณะเดียวกัน
ก็ตรวจสอบว่ามีคนอยู่แถวนี้ไหม

สิ่งที่เห็นตรงหน้าคือกรอบหน้าต่างที่ติดมุ้งลวด ฉันตัดสินใจ
หลบมองภายในบ้านจากมุมด้านล่างนี้

แต่แล้วสายตาของฉันก็เห็นภาพที่เฝ้ารอมาตลอด เร็วกว่าที่คิด
สิ่งที่ฉันมองเห็นผ่านช่องว่างของผ้าม่านคือ —

“ยูตะ...”

ยูตะอยู่ตรงนั้น กำลังต่อบล็อกของเล่นคนเดียว เขาไม่ได้พยายามต่อเป็นรูปอะไร เพียงแค่เอาบล็อกมาซ้อนกันเป็นชั้นๆ

เมื่อต่อได้เจ็ดแปดชั้น บล็อกก็ถล่มลงมาจนเกิดเสียงดัง แต่ยูตะไม่ส่งเสียงร้อง เขาเริ่มเก็บบล็อกที่หล่นบนพื้นขึ้นมาทีละชิ้น

มุมห้องมีตุ๊กตาไซเบอร์เรดตกอยู่ นั่นเป็นของเล่นเพียงชิ้นเดียวที่ยูตะคลั่งไคล้ ไม่รู้เป็นเพราะเมารถอย่างรุนแรงหรือเปล่า เขาจึงไม่สนใจของเล่นที่เป็นยานพาหนะเหมือนเด็กคนอื่น แต่ยูตะชื่นชอบอีโร่ เริ่มชอบใส่ชุดสีแดงและของขวัญวันคริสต์มาสที่เขาขอก็คือตุ๊กตาตัวนั้น

ตอนที่ซื้อมาใหม่ๆ เขาอนอกอดทุกคืน และพอตื่นขึ้นมาก็จะมองหาตุ๊กตาที่หายไปเพราะนอนดิ้น แต่ตอนนี้คงเลิกเห่อแล้ว เพราะอีโร่ถูกทิ้งอยู่บนพื้นตรงมุมห้อง ส่วนยูตะเองก็สวมเสื้อยืดสีเทา

ในตอนนั้นเอง คนที่อยากพบอีกคนก็ปรากฏตัวที่ห้องนั่งเล่น

“...ยูตะ วันนี้อยากกินอะไรไหม”

—อิโรทาเกะ แก้มของเขาชูบเล็กน้อย

จากนั้นสายตาของฉันทิสะติดกับพลาสติกตรงปลายนิ้ว จะว่าไปมีกลิ่นอูปรณเย็บผ้าวางอยู่บนโต๊ะด้วย อาจจำเป็นต้องใช้ในกิจกรรมอะไรสักอย่างของชั้นอนุบาล หรือไม่อิโรทาเกะก็อาจจะเริ่มฝึกเย็บผ้าซึ่งเป็นงานที่เขาไม่ถนัดก็ได้

จู่ๆ ฉันทิก็ตาย นั่นคงทำให้อิโรทาเกะทุกข์ทรมานใจแสนสาหัส และเขาคงมีเรื่องตำหนิฉันเป็นภูเขา เพราะฉันตายเพื่อช่วยสุนัขของคนอื่น

หากตอนนี้ฉันยืนอยู่หน้าอิโรทาเกะ คำพูดแรกที่ยากพูดคงเป็น

“ขอโทษนะ”

ไม่ว่าจะขอโทษสักกี่ครั้งก็คงไม่พอ แต่ฉันเอ่ยได้เพียงเท่านี้
ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากเอ่ยคำนี้ต่อหน้าเขาในตอนนี้อย
แต่เป็นไปได้ไม่ได้

ทำไมกันนะ เมื่อครูยังไม่รู้สึกมากขนาดนี้ แต่ตอนนี้กลับ
เจ็บแปลบในอกจนเกินรับไหว ทั้งที่ร่างนี้น่าจะดำรงอยู่อย่างเลื่อนราง
แต่ความเจ็บปวดกลับสะท้อนลึกถึงแก่นอย่างสมจริง

“...อยากกินอะไรน้ำ”

ยูตะตอบฮิโรทากะด้วยคำถามเดียวกัน
แต่น้ำเสียงของเด็กชายคล้ายพิมพ์มากกว่า

“...คุณแม่อยากกินอะไรน้ำ”

“ยูตะ...”

ฉันเรียกชื่อนั้นในจังหวะเดียวกับที่ฮิโรทากะพูด

“...คุณแม่เขาไปที่ไกลแสนไกลแล้วนะ”

“ไกล?”

“อือ”

ฮิโรทากะอุ้มยูตะขึ้น

“คุณแม่ไปอยู่ที่ดวงดาวไกลโพ้นแล้ว แต่ยังเฝ้ามองยูตะเสมอ”

ฮิโรทากะลูบหลังยูตะอย่างอ่อนโยน น้ำเสียงคล้ายกำลังอ่าน
หนังสือภาพ

ยูตะพยักหน้าเล็กน้อย

ไม่ใช่กลายเป็นดวงดาว แต่ไปอยู่ที่ดวงดาวแสนไกล—

คำอธิบายนี้สมกับเป็นฮิโรทากะ ฉันนึกถึงตอนเรียนมหาวิทยาลัย
สมัยนั้นเรามักดูดาวที่อยู่ห่างไกลผ่านกล้องดูดาว แล้วจินตนาการ

เพื่อฝันถึงสิ่งมีชีวิตลึกลับ พูดคุยกันจนสว่าง

หลังยูตะเกิด เราสามคนเคยไปดูดาวที่ชายหาดชิราซาโตะ
ในโออาฮามิด้วยกัน จากย่านมาคุฮาริถ้าขับรถไปทางถนนชิบะโทกานะ
จะไปถึงที่นั่นในเวลาไม่ถึงชั่วโมง

จะว่าไปวันนั้นฝนตกด้วยนี่นะ ยูตะร้องไห้แง ส่วนอิโรทาเกะ
ดูเหมือนจะไม่พอใจอยู่บ้าง แต่ในตอนนั้นเรื่อนั้นกลายเป็นความทรงจำ
แสนล้ำค่าที่ไม่อาจทดแทนได้...

“ดี งั้นวันนี้เราไปกินยากินิกุ¹ให้เต็มคราบเลย หรือจะเป็นสเต็ก
ก็ได้ล่ะ”

อิโรทาเกะเสนอด้วยโทนเสียงที่ต่างจากเมื่อกี้

“ไม่เป็นไร เป็นแฮมเบอร์เกอร์ธรรมดาก็ได้”

เมื่อยูตะเอ่ยคำพูดติดปาก อิโรทาเกะก็ขยับมยุตะ

“...งั้นเดี๋ยวจะพาไปร้านแฮมเบอร์เกอร์สุดฮอตในอเมริกาที่เพิ่ง
มาขายในญี่ปุ่น”

อิโรทาเกะกอดยูตะแน่น

“ดีจังนะ ยูตะ...”

เพราะอะไร ทำไมฉันถึงไม่อยู่ตรงนั้น

อยากกระโจนเข้าไปหาเดี๋ยวนี้

แล้วกอดทั้งคู่แน่นๆ

ทั้งๆ ที่อยู่ใกล้ในระยะที่แทบจะเอื้อมมือถึงแท้ๆ แต่รู้สึกเหมือน
ห่างไกลออกไป

อุตุส่าให้ได้กลับบ้าน แต่ไม่อาจพบกันได้ หรือฉันคิดผิดจริง ๆ

¹อาหารปิ้งย่างสไตล์ญี่ปุ่น

ทั้งที่อยู่ใกล้ถึงเพียงนี้ แต่ไม่อาจพูดได้สักประโยค เหมือนว่ามีแค่ฉันคนเดียวที่ติดเชื่อไวรัสร้ายแรงนี้

อุตส่าห์กลับมายังโลกนี้ได้แล้ว แต่ไม่อาจพบกับคนสำคัญ มันทรมานมากขนาดนี้เลยเหรอ

“อิโรทากะ ยูตะ...ขอโทษนะ...”

น้ำตาไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง

ความรู้สึกที่ไม่อาจทดแทนด้วยคำพูดง่าย ๆ ว่า “ขอโทษ” ได้กลายเป็นน้ำตาที่ไหลออกมา

“...เดี๋ยวนะ คุณผู้นำทางไม่มีนั้นบ้างเหรอ”

“เอ๊ะ อะไรครับ แต่ผมต้องขอโทษล่วงหน้าครับ”

“ฉันว่าการขอโทษก่อนฟังรายละเอียดออกจะแปลกอยู่นะ แถมยังใช้คำว่าล่วงหน้าอีก”

“เพิ่งมีคนสอนผมว่า ‘ใส่ก่อนได้เปรียบ’ ครับ”

พูดจบคุณผู้นำทางก็ยิ้ม ว่าจะบ่นสักหน่อย แต่คำตอบสบายๆ เช่นนั้นทำให้ฉันหมดแรง แต่คำพูดหยอกล้อแบบนั้นช่วยบรรเทาความเศร้า ทำให้ฉันเบาใจขึ้น

“...คุณนี่นะ จู่ ๆ ก็ส่งฉันมาที่โลกของคนเป็น แถมยังส่งไปที่สวนหลังบ้านอีกต่างหาก ถ้าเกิดอิโรทากะหรือยูตะเห็นเข้า ฉันก็แพ้นึกในหมัดเดี๋ยวนะสิ นั่นเท่ากับว่าการพบพานครั้งสุดท้ายของฉันคงจบลงอย่างไม่เป็นท่า ตอนแรกตั้งใจจะบ่นแบบนี้ แต่เอาไว้ก่อนดีกว่า”

“นี่ก็ปั่นแบบจัดเต็มแล้วไม่ใช่หรอครับ”

ก็จริง

แต่ฉันยังขุนเคืองอยู่

“ครั้งต่อไปทำดี ๆ นะ”

“เพราะอย่างนี้ ครั้งนี้เราจึงตั้งใจเดินมาที่นี่ไม่ใช่หรอครับ บางทีการเล่นชิล ๆ ก็เป็นเรื่องดีนะครับ”

คุณผู้นำทางพูดด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย ถึงเขาจะพูดว่า “บางที” แต่เจ้าตัวน่าจะเดินเล่นชิล ๆ อยู่ทุกวันแน่ ๆ ทว่าความรู้สึกที่อยากทำทุกเรื่องอย่างระมัดระวังคงเหมือนกัน

หลังจากที่ฉันออกจากบ้าน คุณผู้นำทางก็พาฉันไปยังสถานที่ที่มีบุคคลหนึ่งอยู่

“ที่นี่หรอ...”

ตรงหน้าคือแมนชั่นที่ตั้งอยู่ใกล้สถานีมาตุลาการของรถไฟสายไซบุง มีคนที่นี่อยากพบอีกคน นอกจากครอบครัว

“คุณอิชิบะชิ โนบุโยชิ เป็นครูประจำชั้นของคุณอายาโกะสมัยเรียนมัธยมต้นใช่ไหมครับ”

“ใช่ เขาเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้ฉันอยากเป็นครูและเป็นครูในอุดมคติอย่างแท้จริง ในสมัยนั้นคนที่ช่วยเหลือฉันคือครูอิชิบะชิ...”

— เป็นเรื่องที่ได้ยินอยู่บ่อย ๆ ว่าวัยมัธยมต้นเป็นช่วงที่ยากลำบากที่สุดของวัยรุ่น เด็กผู้หญิงในวัยนั้นบางครั้งจะเปราะบางเหมือนฟองสบู่ และบางครั้งก็คมเหมือนเศษแก้ว

แล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่ใกล้เคียงกับการกลั่นแกล้ง โดยเปลี่ยนเป้าหมายไปเรื่อย ๆ ทุกสัปดาห์

ช่วงก่อนปิดเทอมฤดูร้อนของมัธยมต้นปีที่ 2 เหตุการณ์แบบนี้

ก็ถูกส่งต่อมาถึงเพื่อนสนิทของฉัน ถึงจะเรียกว่าการกลั่นแกล้ง แต่ไม่ได้ใช้ความรุนแรงอย่างการตบตีหรือเตะต่อย ทว่าเป็นการเพิกเฉย คล้ายกับไม่มีตัวตน เมื่อเจียหุฟังจะได้ยินเสียงหัวเราะอย่างมีนัยและไม่รู้ว่าเป็นหัวเราะเรื่องอะไร เหมือนเกมประเภทหนึ่งซึ่งคนที่เล่นคงรู้สึกดี แต่คนที่ถูกกลั่นแกล้งกลับไม่สนุกด้วย มันไม่ใช่แค่ความเครียดที่จะสรุปด้วยคำสั้นๆ เพียงไม่กี่พยางค์ และเมื่อคบคานั่นหันมาหาเพื่อนสนิทของฉัน...

ฉันก็ก้าวเข้าไปเผชิญหน้าอย่างท้าทาย แต่รู้สึกราวจะต้องตัดการส่งไม้ต่อของความเลวร้ายนี้

เพียงแต่สิ่งที่นักเรียนหญิงมัธยมต้นคนหนึ่งจะทำได้นั้นมีจำกัด สิ่งที่รื้อคนกลุ่มน้อยในหมู่เพื่อนกลุ่มใหญ่ช่างแสนสาหัส ฉันโดนหมายหัวโดยไม่ต้องรอเวลาให้ถึงสัปดาห์ ความเลวร้ายนี้วนมาถึงฉัน ไม่มีใครรอรับช่วงต่อและฉันเองก็ไม่อยากส่งต่อให้ใคร ถึงฉันจะหัวรั้นและชอบเอาชนะ รวมทั้งยึดมั่นในความยุติธรรมอย่างแรงกล้ามาตั้งแต่เมื่อก่อน ทว่าฉันก็แทบจะหมดกำลังใจ ไม่อาจปรึกษาเพื่อนและไม่อาจส่งไม้ต่อนี้ได้ แล้วครูอิชิบาชิก็ปรากฏตัวในช่วงเวลาที่ยากลำบาก

ทันทีที่รู้ถึงสถานการณ์นี้ ครูก็ขึ้นมายืนแถวหน้าและช่วยคลี่คลายปัญหาให้ทันที กรณีแบบนี้หากผู้ใหญ่เข้ามายุ่งเกี่ยวอาจจะแย่งกว่าเดิม แต่เพราะครูอิชิบาชิเป็นครูผู้มาประสบการณ์จึงไม่เป็นปัญหา ครูเข้ามาไกล่เกลี่ยและทำให้ความสัมพันธ์ของผู้เกี่ยวข้องชัดเจนขึ้น รวมทั้งตั้งกฎขึ้นเพื่อไม่ให้สถานการณ์เลวร้ายกว่าเดิมจนนำไปสู่การแก้ปัญหา

ครูอิชิบาชิคือฮีโร่ของฉัน และเป็นเหตุผลที่ฉันตั้งเป้าจะเป็นครูสอนนักเรียนมัธยมต้น

กฎข้อที่ 1 : คนที่จะไปพบได้นั้น มีเพียงคนที่ยังไม่รู้ว่าคุณเสียชีวิตแล้ว
กฎข้อที่ 2 : คุณมีเวลาจำกัดเพียง 24 ชั่วโมง

เมื่อชีวิตมาถึงจุดสิ้นสุด...เราทุกคนจะได้ไปเยือน ณ "อีกฟากฝั่งของการบอกเล่า"
สถานที่แห่งความหวังที่มอบโอกาสให้กลับไปพบคนที่รักอีกครั้ง
กว่าการพบพานครั้งสุดท้ายถูกกำหนดด้วย "กฎ" ที่แสนเข้มงวด
ซึ่งกฎที่ว่าได้กลายเป็นอุปสรรคและทำให้ความปรารถนาไม่อาจสมหวัง
แล้วพวกเขาจะต้องทำอย่างไร เพื่อสร้างปาฏิหาริย์ครั้งนี้ให้เกิดขึ้นจริง...

เรื่องราวที่ถักทอขึ้นจากความปรารถนาของคนทั้งห้า
ที่ต้องเลือก "บทสุดท้ายของชีวิต" ด้วยตัวเอง

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8058-3

9 786161 880583

Illustration: Atsuki Ito